

SEZER ORTADAĞ

ARKADAŞIM HOŞÇA KAL

ÇİZER: TUĞÇE KARABURÇAK

FİLEYE TAKILAN HEVES

insanın illa bir ilgi alanı olması şart mı? Bu soru uzun zamandır kafamın içinde dolanıp duruyordu. Okul arkadaşlarıma baktığımda neredeyse hepsinin parlayan bir tarafının olduğunu düşünüyordum. Kimi koşu pistinde rakip tanımıyor kimi hayranlık uyandıran resimler çiziyor kimi de enstrümanıya harika melodiler çalıyor. Bazı arkadaşlarım futbolla yatıp basketbolla kalkıyordu. Bense henüz neye ilgi duyduğumu tam olarak bulamamıştım. Aslında ailem sağ olsun, son birkaç yıldır gitmediğim kurs kalmamıştı. Onlara göre her insanın bir tutkusu olmalıydı; sanat, spor,

müzik gibi... Neden böyle bir zorunluluk var, anlayamıyordum.

Sadece bizimkiler değil, çevremdeki birçok aile de çocuklarını o kurs senin bu kurs benim dolaştırıp duruyordu. Dediklerine göre, sekizinci sınıfa gelmeden bu işleri ne yapıp edip aradan çıkarmalıymışız. Ortaokulun o son virajında liseye geçiş için zorlu bir hazırlık maratonu bizleri bekliyormuş. Bu yüzden son sene ders kitaplarının arasında mekik dokumaktan hobilerimize zaman ayıramamışız.

Geçenlerde annemin bitmek bilmeyen ısrarıyla voleybol kursuna yazıldım. Yalan yok, ilk başlarda her şey yolundaydı; topla yaptığımız o ilk çalışmalar ve oyunlar çok zevkliydi. Günler geçip de antrenmanlar zorlaşınca işin rengi değişmeye başladı. Maçlarda topa bir türlü yön veremiyor, atılan pasları birer birer heba ediyordum. Hele o servislerim yok mu! Çoğu tam bir fiyaskoydu. Ne yapıp edip topu fileyle buluşturmayı başarıyordum. Üstelik avuçlarımı terleten o yersiz heyecanımı da bir türlü dizginleyemiyordum. Sanki o an millî maçıydık ve atacağım tek bir servisle şampiyon olacaktık. Binlerce göz üzerimdeymiş gibi hissediyor, kaygıdan dizlerimin titremesine engel olamıyordum.

Kısacası, üzerime çöken o dev baskıyla kursun bitiş saatini dört gözle bekler hâle gelmişim.

Efe ve Naz'ın yanı, bu dünyada gerçekten nefes alabildiğim tek yerdi. Hemen her tenefüs bahçedeki o çardakta toplandığımız için adımız “Çardak Takımı”na çıkmıştı. Okuldakiler şamatamız yüzünden birkaç tahtamızın eksik olduğunu düşünse de biz hâlimizden gayet memnunduk.

Güneşli bir gün, her zamanki yerimizde, yine çardaktaydık. Efe, lafı şakayla karışık voleybola getirdi:

“Kurs nasıl gidiyor? Yakında tribündeki yerimizi alırız, ona göre!”

Yüzümü asarak cevap verdim:

“Aslında pek de iyi gittiğini söyleyemem. Galiba bu spor bana göre değil.”

Naz, küt saçlarını kulaklarının arkasına atıp yuvarlak gözlüklerini her zamanki gibi parmağıyla düzeltti. Camların ardındaki meraklı gözleri, birazdan patlatacağı espriyi haber veriyordu:

“Duyduğuma göre servislerin epey etkileyiciymiş.”

“Ne demezsin arkadaşım, herkesin dilinde servislerim. Yakında Rekorlar Kitabı'na girersem şaşırmayın.”

Efe, durumdan habersizdi anlaşılan. Heyecanla atıldı:

“Öyle mi, ne rekoru bu tam olarak?”

“Ne olacak; üst üste en fazla servis kaçırma rekoru tabii ki!”

Hep beraber kahkahayı bastık. Naz, sıranın kendisine geldiğini anlayınca anlatmaya başladı:

“Geçen hafta piyano dersinde kendimi nasıl kaptırdıysam öğretmen sonunda beni durdurmak zorunda kaldı.”

Efe dayanamayıp sordu:

“Niye ki? Ne oldu?”

“Daktilo mu yazıyorsun, piyano mu çalıyorsun belli değil, dedi. Biraz nazik olmalıymışım. Tam içimdeki Mozart’ı uyandıracakım, hemen engel oluyorlar arkadaş!”

Yine kıkırdadık. Grubumuzun en sevdiğim yanı buydu işte: İçimizi döküp hata ve başarısızlıklarımıza gülüp geçebiliyorduk. Kimse kimseyi kırmazdı. Yan yanayken kendimiz gibi olmak çok kolaydı.

Biz konuşurken, elindeki basketbol topunu sektire sektire çardağın yanından geçen Volkan duraksadı. Uzun boyu ve sarı saçlarıyla kalabalığın içinde hemen fark edilen, kendine has bir havası vardı. Yanından hiç ayırmadığı yeşilli siyahlı kulaklığı âdeta vücudunun bir parçası hâline gelmişti. Yüzündeki o bildik alaycı ifadeyle seslendi:

“Ada, voleybolda en zayıf halka seçmişler seni, öyle mi? Şu yer çekimi ile aranı düzeltemedin gitti. Kolayı var, yapamıyorsan bırakacaksın.”

Ona tahammül etmek zordu; sanki görünmez bir büyüteçle herkesin eksikliğini arayan bir “kusur dedektifi” gibiydi. Derslerde başarılıydı fakat insan ilişkilerinde oldukça zayıf kalıyordu. Fazla arkadaşı olmadığından okuldan sonra parkta tek başına basketbol oynardı.

Naz ise onun tam tersiydi. Neşeli, enerjik... Herkes onu çok severdi. Sınıfa gitarıyla geldiği günler, tellerden dökülen şarkılarla hepimizi kendi dünyasına alırdı. Aynı zamanda çok hazırcevaptı. İçindekileri söylemekten geri durmazdı. Bu yüzden ben daha cevap vermeden o atıldı:

“Sen bize laf yetiştireceğine elindeki topu potaya yetiştir. Süs gibi yanında gezdirip duruyorsun.”

Volkan umursamaz bir tavırla sahaya ilerlerken üçümüz öylece bakıştık.

“Aslında doğru söylüyor, vakit kaybetmenin anlamı yok.” dedim.

Efe araya girdi:

“Sen ona kulak asma. Eğer başarmak istiyorsan mücadele etmelisin.”

Bakışlarımı yere indirdim. “İşin kötüsü de bu zaten Efe, benim voleybola ilgim yok ki. Bizimki-

leri kırmamak için kabul ettim, önceki kurslarda olduğu gibi.”

“İyi ama her işte başarılı olmak zorunda değiliz ki.” diye şefkatle yaklaştı Naz. Cümlesini bitirir bitirmez zil çaldı ve sınıfa çıktık.

İki gün sonra yine voleybol kursu için spor salonuna gittim. Öğretmenimize utana sıkıla kurs-tan ayrılmak istediğimi söyledim. Bana pes etmem gerektiğini, herkesin aynı yollardan geçtiğini anlatıp durdu. Söylediğine göre bunlar öğrenme sürecimin bir parçasıymış ve ancak çalışarak hedefime ulaşabilirmişim. Neyse ki ona voleybola ilgi duymadığımı, bu yüzden kursu bırakmak istediğimi ifade edince daha fazla üstelemedi. Emekleri için kendisine teşekkür edip spor çantamı omzuma astım ve evin yolunu tuttum. İsteksizliğimi gördükleri için annemlerin bu kararımı anlayışla karşılayacağını biliyordum.

Voleybol kursundan ayrıldıktan sonra kendimi biraz tuhaf hissettim. Aslında rahatlamam gerekiyordu ama içimde anlam veremediğim bir boşluk vardı. Hâlimi anlatacak bir şarkı olsa adı “Başarı-sızlık Senfonisi” olurdu sanırım. Beklentileri boş çıkardığımı düşünüyordum. Eve erken gelince annemle konuşup her şeyi anlattım; biraz morali

bozulsa da beni anlayışla karşıladı. Babama haberi akşam yemeğinde verdim. Babam, o her zamanki şakacı ama hafiften iğneleyici tavrıyla takıldı:

“Bak hele... Yine başladı ‘yan yattı, çamura battı’ bahaneleri! Seni anlıyorum ama böyle hemen havlu atmak doğru mu sence kızım?”

“İstemeyerek gittiğim bir kursta nasıl başarılı olabilirim ki baba?” diye karşılık verdim. Başını sallayarak beni onayladı.

Akşam yemeğinin ardından balkona çıktım. Annemin çiçek sevgisi sayesinde her yer saksılarla dolup taşmıştı. Duvarlardan sarkan mor çiçekli sarmaşıklar, hercai menekşeler ve sardunyalar... Ne zaman balkona çıksam kendimi bir çiçek bahçesindeymişim gibi hissederdim. O akşam da öyle bir duyguyla sarmalanmıştım. Hafiften esen rüzgâr saçlarımı savurup yüzüme getiriyordu. Omuzlarıma dökülen kestane rengi saçlarımı düzeltirken sokağa göz gezdirdim. Havanın kararmasıyla evlerin ışıkları teker teker yanmaya başladı. Ortalık sessizdi; sadece uzaktan gelen basketbol topu sesleri yankılanıyordu. Volkan yine parkta basketbol oynuyordu muhtemelen. Okulda o alaycı tavırla söyledikleri hâlâ kulağımdaydı:

“Yapamıyorsan bırakacaksın.”

YENİ ARAYIŞLAR

Birkaç gün sonra annem elinde bir broşürle yanıma geldi. Oturma odasındaki divana uzanmış, kütüphaneden yeni aldığım kitabı okuyordum. Sesindeki heyecandan önemli bir şey söyleyeceği belliydi. Broşürü bana gösterip ağzındaki baklayı çıkardı:

“Ada, belediyenin kültür merkezinde yeni kurslar açılmış. Bak, resim kursu da var!”

Kurs kelimesini duyar duymaz, kaldığım yere ayraç koymayı unutup kitabı hızlıca kapattım.

“Anne... Yine mi kurs?”

“Bu seferki farklı.” diyerek hemen savunmaya geçti. “Hani küçükken duvarlara karalamalar yapardın ya, içindeki ressamı uyandırırım diyorum kızım.”

“Hatırlarsan o zaman dört yaşındaydım ve o karalamalarım da dinazor sayılıyordu anne.” diye işi şakaya vurarak karşılık verdim.

“Ne güzel işte! Bence bu resim kursu tam senlik.”

Dizüstü bilgisayarını kapıp yanımdaki sehpa-yı koydu. Hemen başvuru sayfasını açtı. Gitar, ebru sanatı ve seramik boyama gibi birçok branş mevcuttu.

“Aaa, yüzme de varmış.” dedi temkinli bir sesle. Bakıştık. “Kesinlikle hayır” anlamında kaşlarımı kaldırıncı dudağını büzüp başını ekrana çevirdi. “Peki, o zaman... Resim kursuna bakalım biz.” diye mırıldandı.

Sonra birden sesi canlandı: “Bak, başvuru şartlarına tam olarak uyuyorsun kızım. Seni zorladığımı düşünme sakın. Hem belki orada yeni arkadaşlıklar da kurarsın... Yine de sen bilirsin tabii.”

Benden daha hevesli olduğu her hâlimden beliydi. Annemi kırmak istemiyordum. Yapmacık bir ilgiyle, “Tamam anne.” dedim. “İşi öğrenirsem belki birkaç tablo yaparım.” Annemin yüzündeki sevinç, bu ısrarın altındaki sebebi bana bir kez daha hatırlattı.

Annemin adı Seda. Anneannem, kızının sesinin dünyada yankılanmasını dilemiş olmalı ki ona anlamı “ses” olan bu ismi vermiş. Çocukluğunda kurduğu hayaller ondan yavaşça uzaklaştığı ve sesini kimseye duyuramadığı için annem o günlerden bahsederken biraz hüzünlenir.

Anlattığına göre çocukluğu köyde geçmiş; lise yıllarında ise ilçe merkezine taşınmışlar. O zamanlar şimdiki gibi her köşe başında bir kurs yokmuş tabii; olanlar da bir elin parmaklarını geçmezmiş. Annem, filmlerde gördüğü müzik dersi alan, spor salonuna giden akranlarına bakıp “keşke” diyerek iç geçirirmiş. En çok da piyano çalmanın hayalini kurarmış ama dedem, annemin okuldan sonra hiçbir yere gitmesine izin vermezmiş. Bu tür uğraşlar, boşa harcanan zamandan başka bir şey değilmiş onun için. “Ne gerek varmış!” Dedemin bu tavrı annemi yaralasa da o günlerde elinden bir şey gelmemiş. Aradan onca yıl geçmesine rağmen anlıyorum ki annemin içindeki heves zerre eksilmemiş.

Piyano derslerine başladığımda o da bunu fırsat bildi ve bu yeni yolculukta bana eşlik etti: “Kırk yaşından sonra piyano mu öğrenilirmiş!” diyen çokbilmiş komşularımıza aldırış etmeden kolları

sıvadı. Çocukluk hayalimdi sonuçta... Eve piyano girince başından kalkmaz oldu; hatta bazen notalara dalıp ocaktaki yemeği bile unuttu. Ben birkaç parçadan sonra sıkılıp kursu bıraktım ama annem ilk günkü hevesiyle devam etti. Artık öğrendiği her ezgiyi eve gelen misafirlere gururla çalıyordu.

Annemin üzerime bu denli düşmesinde geçmişte yaşadıklarının payı vardı kuşkusuz. Belki de yarım kalan hayallerini benim tamamlamamı istiyordu, kim bilir? Nasıl ki annem benim en büyük destekçimse babam da onun için öyleydi.

Babam, çarşıdaki küçük dükkânında eski saatleri tamir ederdi. Yüzlerce saatin tıkırtısı arasında, zamanın tam kalbinde büyük bir sabırla çalışırdı. Bu mesleğin mirası olsa gerek; evimiz farklı hikâyeler fısıldayan saatlerle doluydu. Belki de işinden ötürü hayatı saniyesi saniyesine yaşar, hiçbir randevusuna bir dakika bile geç kalmazdı. Annem babamın bu “saliselik” dakikliğine takılmadan duramazdı:

“Kronometre gibisin Bülent, bir kere de acele ettirme yahu!”

Annemin bu şakasına babamın yanıtı hep aynıydı:

“Boşuna dememişler hanım, vakit nakittir diye.”